

Lócsi József Attila

A szkíta maga-tartás lényege: Igazsággal, tisztelességgel, méltósággal a Semmirevalóság ellen

Az előadás témája:

Összefoglaló gondolatok a tanácskozás témaköreiről

A.) Szittyia, szkíta, székely maradványok a kárpát hazában és világrészünkön.

Úgy gondolom, e hallgatóság körében már nem vitatott tény az Ósmagyar, a Szkíta, a Sumér, a Pártus, a Hun és a Magyar nyelv közös eredete. Ezen ősi nyelvet és kultúrát a Kárpát-medence őrzi leginkább és tagadhatatlanul.

„S van is oly nép, mely Attila hunjaitól vallja magát számlázottnak; s az ő hagyományait támogatják régibb külföldi s hazai írók is; ez a nép a székelyek népe” - írja Fischer Károly Antal az 1800-as évek végén. * (*Hunok és Magyarok, Heisler könyvnyomdája; Budapest, 1888*)

Ez a hagyomány Erdélyben – ahogy a székelyek himnuszában is – a mai napig eleven.

Kevésbé ugyan, de a hagyaték őrzője maradt építkezésében, településszerkezetében, hétköznapi életének bölcsességében az Őrvidék, népművészetében, (hímzés) az önkényurak elnyomó rendszere ellen lázadó szabadlegények s táltosok hagyományaiban a Rábaköz.

Számunkra nyilvánvaló már talán az is - a mai világtörténeti szemlélettel elentétben -, hogy Kárpát-hazánk területéről áradt szét az ősidőkben egy, az akkori világot írásbeliségével, építészeti tudásával (piramisok) hétköznapi életvitelével messze meghaladó kultúra. Ahova azután rendszerint visszatért:

A már belátható – és nagyjából elismert – történeti időkben Attila, a Hunjaival, ki is az őshaza határvidékein, nyugaton őröket (Őrvidék), keleten csengőket (Csángók) telepített, legszebb tájain szittyia családokat, a meghódított napáldozat-vidéken baj-őröket (Bajorok) és ispánokat (Hispania) hagyott, hogy rendet biztosítson az akkoriban - ismét - oroszláncörmeit próbálgató *fenevaddal* szemben.

Majd mintegy 150 év eltelte után a Magyarok. (**Heribert Illig: Kitalált középkor. Lásd!*)

B.) Mi is volna az a „magaskultúra”?

Érthetjük-e ez alatt az emberiség ama tevékenységét, mely nincs tekintettel az Isten teremtett világára, egyedül az önző haszonvágó – ezen belül háttérből a túlhajszolt, gátlástalan nemiség, a másokon és más nemzeteken való uralkodás vágya – hajtja?

Tekinthetjük-e fejlődésnek, azt, ami a fentiek következménye – mondhatnám torz-szüleménye –, s nem a Teremtő törvényeinek tisztelete, betartása miatt jött létre?

Úgy gondolom, egyértelmű a válasz: NEM! NEM! NEM!

Mondjuk ki: **Az egyoldalúan fejlődött társadalmak** korát éljük még mindig. Ócska, kalmárok által irányított rendszerek világát! Ahol az Isten képére teremtett ember csak rabszolga lehet egy másik, hozzá testben hasonló elvetemült kisebbség számára. Ha jól átgondoljuk, ez a **barbárság kora**. Vagy tán különböznénk attól, mert *fejlettebb technológiával* gyilkoljuk egymást, vagy verünk láncra tömegeket, sima „erőforrásnak” a világurak számára?

Tömegben, futószalagon gyártjuk a szemetet, s elhitetjük ezer hamis „életminőség ígérettel”, hogy azokra – azok folytonos cseréjére – mindenkinek szüksége van!

Mondjunk nemet e barbár korra! Legyünk végre valóban „NEMes” emberek!

Isten Igéje nem csupán azt mondja el számunkra, hogy miként kellene élnünk, hanem figyelmeztet: Fogják majdan az Igét hirdetni olyanok is, akik csak a földi hatalmuk megszilárdítására használják azt. Ne higgyünk a szavaknak, ha nincs mögötte jócselekedet.

„...mert gyümölcséről ismerik meg a fát.” (Máté 12,33. Lásd még: 7,16-20.)

Szabadító Jézus Urunk jelképes beszéd használatával igyekezett támogatni a megértést. Úgy, ahogy az, az eleinknél is szokásban volt. Bizonyos szavak elvont jelentés-tartalommal bírnak, de ezek értelmét egyszerű belátni: Kenyér, bor, asszony, *fenevad* ... stb.

S ha immár másodszer került szóba ez a szörny – az Isten szava többször említi –, lássuk, kit, avagy mit fedezhetünk fel benne!

Következzék egy rövid tanulmány a jelenések könyve 13. fejezete segítségével:

„¹És láték egy fenevadat feljöni a tengerből, a melynek hét feje és tíz szarva vala, és az ő szarvain tíz korona, és az ő fejsein a káromlásnak neve.”

(a szarv → hatalom, a korona → nem szent(!), a káromlásnak neve → antikrisztusi név, /anti= v.mi ellen, v.mi-ért!)

Az első említés Dánieltől van, ki is 'napra pontosan' megjövendölte a Megváltó eljövételét és sorsát egy 70-szer 7, azaz 490 éves másik proféciájában.

Ezek után látám éjszakai látásokban, és ímé, negyedik állat, rettenetes és iszonyú és rendkívül erős; nagy vasfogai valának, falt és zúzott és a maradékot lábaival összetaposta, és ez különbözék mindazoktól az állatoktól, a melyek előtte valának, és tíz szarva vala néki. (Dán. 7,7)

Dániel proféta nagy világbirodalmakról beszél, melyeket állati külsővel ábrázol. Ezek közül eme utolsó volt a római birodalom. A második vers ugyan így:

„² És e fenevad, a melyet láték, hasonló vala a párduczhoz, és az ő lábai, mint a medvéé, és az ő szája, mint az oroszlán szája; és a *sárkány adá az ő erejét* annak, és az ő királyiszékét, és nagy hatalmat.”

A fenevad tehát egyesíti a korábbi nagy - világi - birodalmak tulajdonságait és kitől is kapja az erejét? („És vetteték a nagy *sárkány*, ama régi kígyó, a *ki nevezte-tik ördögnek és a Sátánnak*, ki mind az egész föld kerektségét elhitei, vetteték a földre, és az ő angyalai is ő vele levettetének. Jel 12,9)

„³ És látám, hogy egy az ő fejei közül mintegy halálos sebbel megsebesített; de az ő halálos sebe meggyógyították; és csodálván, az egész föld követé a fenevadat.

⁴ És imádák a sárkányt, a ki a hatalmat adta a fenevadnak; és imádák a fenevadat, ezt mondván: Kicsoda hasonló e fenevadhoz? kicsoda viaskodhatik ő vele?

Később mindenre magyarázatot kapunk. Ebből egy részlet:

„Itt az elme, a melyben van bölcsesség. A hét fő a hét hegy, a melyen az asszony ül;” (Jel.17,9)

Tehát először is: Róma hét hegyre épült. Az asszony pedig jelképesen vallási gyülekezet.

„⁵ És adaték néki nagy dolgoknak és káromlásoknak szóló szája; és adaték néki hatalom, hogy cselekedjék negyvenkét hónapig. /...egy-egy napot egy-egy esztendőül számítottam néked./

⁶ Megnyitá azért az ő száját Isten ellen való káromlásra, hogy szidalmazza az ő nevét és az ő sátorát, és azokat, a kik a mennyben laknak. ⁷ Az is adaték néki, hogy a szentek ellen hadakozzék, és őket legyőzze; és adaték néki hatalom minden nemzetségen, nyelven és népen.” /a zárójeles rész Ezékiel könyvéből való (Ezék. 4,6)/

(„És sokat szól a Felséges ellen és a magasságos egek szenteit megrontja, és véli, hogy megváltoztatja az időket és törvényt;” Dán 7,25.)

Ki tagadhatná a következőket: A „nagy” római földi birodalom „dicsőséges hatalma” leáldozott. Amíg tartott, kalmárok pénzelték. Egy – az erőszak-hatalom védelme érdekében –különös jogrendszert alkotott. Ez túlélte az alkotóit a támogatók kegyéből. Széttértjedt az egész világra. Másik nagy „találmánya” az állam-vallás. Az egyházi és földi hatalom egyesítése!

Aztán mikor a birodalom nyugati és keleti félre szakadt, s nyugati oldal hatalma jelentősen meggyengült, vallásának főpapjai – kik magukat abban az időben már nyíltan Isten Fia Helytartójának (Vicarius Filii Dei) kezdték nevezni –, az akkor éppen legerősebb világi hatalomhoz dörgölöztek: A frankokhoz. Később jött a német-római császárság és a többi.

Felmerülhet a vélemény: Hiszen ők a keresztény világ vezetői! Jézus Krisztus tanainak legfőbb hirdetői! Hogy mondhatunk mi ilyet? Lám, lám! Máris mi is elfelejtettük volna az Igéket? Gyümölcseiről ismerszik meg a fa. Ne gyűjtsetek kincseket a földön, mert ahol a kincsetek, oda fog vonzódni a ti szívetek! Ugyan ki nem hallott még a Vatikán titkos kincstáráról és rejtegetett okmány-gyűjteményéről? S a bankjokról, mely – állítólag – a legnagyobb és legbefolyásosabb bank a világon?

„Minden kor tanúsíthatja – bökte ki X. Leó pápa, alias; Giovanni di Lorenzo de' Medici: –, hogy ez a krisztusról szóló mese milyen hasznos volt a számunkra.” Dicsérjük meg! Legalább őszinte volt. Szabadító Urunk tanítása ezek szerint csupán egy jópofa mese a számukra, amiből jelentős hasznot lehet húzni! Meg is tették, ma is azt teszik.

„⁸ Annakokáért imádják őt a földnek minden lakosai, a kiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe, a mely a Bárányé, a ki megöletett, e világ alapítása óta.

⁹ Ha van füle valakinek, hallja!

¹⁰ Ha valaki fogságba (rabszolgának) visz mást, ő is fogságba megy; ha valaki fegyverrel öl, fegyverrel kell annak megöletni. Itt van a szentek békesége türése és hite.” ()

¹¹ Azután láték más fenevadat feljöni a földből, a kinek két szarva vala, a Bárányéhoz hasonló, de úgy szól vala, mint a sárkány;

A 12. fejezet egyértelművé teszi, hol az a föld, ahonnan ez a másik fenevad feljön. Hogy manapság pedig – egy jó ideje – kinek a támogatását élvezi a parázna asszony? Megszaporítva az onnan jövő – látszólag – Isten Bárányának hatalmával élő elfajult tanításokkal? (USA)

¹² És az előbbi fenevadnak minden hatalmasságát cselekszi ő előtte; és azt is cselekszi, hogy a föld és annak lakosai imádják az első fenevadat, a melynek halálos sebe meggyógyult vala; ¹³ És nagy jeleket tesz, annyira, hogy tüzet is hoz alá az égből a földre, az emberek láttára.

¹⁴ És elhitesi a földnek lakosait a jelekkel, a melyek adatának néki, hogy cselekedje a fenevad előtt; azt mondván a föld lakosainak, hogy csinálják meg a fenevadnak képét, a ki fegyverrel megsebesítettet vala, de megelevenedett. Abba' ne reménykedjünk, hogy ha nem teszünk semmit, jobb dolgok következnek. Korunk veszedelmes irányzataira ismerhetünk a következő igékből:

¹⁵ És adaték néki, hogy a fenevad képébe lelket adjon, hogy a fenevad képe szóljon is, és azt mívelje, hogy mindazok, a kik nem imádják a fenevad képét, megölessenek.

¹⁶ Azt is teszi mindenkivel, kicsinyekkel és nagyokkal, gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgálkkal, hogy az ő jobb kezökre vagy a homlokukra bélyeget tegyenek. ¹⁷ És hogy senki se vehessen, se el ne adhasson semmit, hanem csak a kin a fenevad bélyege van, vagy neve, vagy nevének száma.

Mit tehetünk? Csodának tartanám, ha a világ folyását megváltoztatni tudnánk, mindaddig a szörnyű végkifejletig, amit már az Úr nem tűrhet, s kénytelen lesz beavatkozni e fenti „hatalmasságok” sunyi ügyködéseibe. Lehetőségünk az, hogy önellátásra készülünk, ha nem akarunk „bélyeget” a kezünkre, vagy homlokunkra. Reményre adhat okot a dicső befejezés:

(„Jaj! jaj! Te nagyváros, Babilon, te hatalmas város, hogy egy órában jött el ítéleted! A föld kalmárai is siratják és jajgatják őt, mert az ő áruikat immár senki nem veszi. Fahajat és illatszereket, és kenetet és tömjént, és bort és olajat, és zsemlyelisztet és gabonát, és barmokat és juhokat, és lovakat és kocsikat, és rabokat és emberek lelkeit. És port hányva az ő fejökre, kiáltanak sírva és jajgatva, és ezt mondván: Jaj! jaj! az a nagy város, a melyben meggazdagodott mindenki, a kinek hajói voltak a tengeren, annak drágaságaiból, hogy elpusztult egy órában! Örülj ő rajta menny, és ti szent apostolok és próféták; mert az Isten büntette meg őt érettetek való büntetéssel.

(Jel. 10b,11,13,19,20)

És megfogaték a fenevad, és ő vele együtt a hamis próféta, a ki a csodákat tette ő előtte, a melyekkel elhitesse azokat, a kik a fenevad bélyegét felvették, és a kik imádták annak képét: ők ketten elevenen a kénkövel égő tüzes tóba vettetének: Jel. 19,20.)

Ám, hogy megtudjuk teljes pontossággal; Jól gondolkodtunk-e róla? Vizsgáljuk meg – ahogy azt a Teremtő Ige kéri tőlünk –, ki nevezi saját magát, a saját nyelvén (latinul, azaz deákul) úgy, hogy annak számértéke a saját helyesírásával kiadja e különös meghatározást(?):

¹⁸ Itt van a bölcsesség. A kinek értelme van, számlálja meg a fenevad számát; mert emberi szám: és annak száma hatszázhatvanhat. (gemátria)

Andreas Helwig (1572–1643) német klasszika filozófus (teológus) és nyelvész 1612-ben kiadott művében* fejtette meg először a fenti szabályoknak teljesen megfelelő megoldást. A VICARIVS FILII DEI (Isten Fiának helytartója, képviselője) egy kifejezés, amelyet először Konstantin, hamisított középkori adományában – keletkezése az i.sz. 8. és 9. század közé tehető – használtak Szent Péterre, akit az „egyetemes” egyház az első pápának tart.

(rövid történet a fickó betegségéről) Ím, az emlegetett szöveg eredetiben:

„...It et cuncto populo Romanae gloriae imperij subiacenti, ut sicut in terris **vicarius filii Dei** esse videtur constitutus etiam et pontifices...”

Magyar fordításban, kicsit részletesebben:

„És ahogy ezt a boldog Szilveszter prédikálásából beláttam s felismertem, hogy egészségünket boldog Péter jótéteményei által nyertem vissza: Fontosnak ítéljük – együtt minden helytartóinkkal, az egyetemes szenátussal, valamint a főemberekkel, s az egész római néppel, mely dicsőséges uralmunk alatt áll –, hogy amiként kitűnik róla, Isten fiának vikáriusa (helytartója) a földön, a főpapok pedig, (az apostolok eme fejedelmének) helyettesei. Az uralkodói hatalmat, melyet a mi császári fenségünk evilági kegyelmesége látszik méltán birtokolni, a továbbiakban tőlünk és a mi hatalmunkból birtokolják. Kiválasztva nekünk az apostolok ezen fejedelmét, továbbá az ő megbízható helytartóit, hogy istennél pártfogóink legyenek. És mivel az evilági császári hatalom a miénk, úgy határoztunk, hogy a szentséges római egyházat hódolattal megajándékozzuk inkább, mint a mi hatalmunkat és földi trónunkat és boldog Péter szentséges székét dicsőségesen felmagasztaljuk. Juttatván neki hatalmat, a dicsőség kiváltságát, császári hatáskört, és tiszteletet. ...”

Ezt az adománylevelet a 15. századig eredetinek tartották, hivatkozták, tisztelték. Aztán kiderült róla egyértelműen, hogy hamisítvány. Ám ez nem változtatott azon, hogy azóta is Isten Fia Helytartójának járó tisztelettel öveztesék magukat Péter földi utódai.

Mire vezet az, ha a földi királyságokat irányító világi és egyházi vezetők olyan lelkület (szellem) uralma alatt állanak, kinek a Szabadító Urunk győzelme óta nincs helye Isten közelében?

Veszélybe került – mindenekelőtt – az ember és a természet közötti viszony.

(A teremtett világ fölötti gondviselő szerep helyett az uralkodás kiemelt hangsúlyozása.)

Veszélybe került a társadalmi berendezkedés és a család. A mellérendeltség, egyenrangúság, kölcsönös megbecsülés helyett az alá- fölérendeltség ember és ember nő és férfi között, a szómágiákkal túlhajtott tisztelet /szentatya, nagyságos- kegyelmes- felséges- s még ki tudja milyen úr/ illetve tiszteletlenség, egyoldalú és méltánytalan ítélkezés. Majd amikor már feltűnővé vált mindezek hibája, át kellett esnünk a ló túloldalára, ahol a társadalmi, emberi méltóság teljes hiányába pottyantunk: Ahol már minden „nemzeti” s közben semmi sem az, ahol „népuralom” van látszólag /négyévente egy napig/ csak a NÉP hiányzik hozzá, ahol egyformák lehetünk még a nemi szerepekben is, ahol igazság helyett jog – szolgáltatás van(?)...

Veszélybe került az ősiség duális szemlélete által biztosított külső és belső szabadságunk ...

S még folytathatnám a sort jó sokáig!
Ez volna az úgynevezett magaskultúra?

C.) Kérem, hallgassanak meg néhány történetet az erkölcsi romlás „virányai-ból” a fenti folyamatok történelmi szemléltetésére:

EGY NŐI SZÓ**

Első Péter, Ciprus királya, a szaracén harcokban nevelkedett; mint ifjú már réme volt a félhold martalócainak tengeren és szárazon, tulajdon népe pedig imádta. Neje, Aragóniai Leonóra, a nápolyi király unokahúga volt, kit a ciprusi hős végtelenül szeretett. Egyszer hosszabb időre kellett Péternek elhagynia kicsiny, de fényes birodalmát;

Rómába adtak egymásnak találkozókat Európa leghősibb fejedelmei ...

Péter, midőn szigetét elhagyta, ősz barátját, a derék Visconti Jánost kérte fel, hogy ügyeljen távolléte alatt legféltettebb kincsére, a nőre; ...

Mennyire szerette nejét a király? Azt e vonás rajzolni fogja: Elvitte magával az útra Eleonóranak egyik köntösét s azt terítette a vánkosára, hogy attól éjszaka vele álmodjék.

Mikor legjavában folyt a fejedelmi tanácskozás, Péter levelet kap Ciprusból, melynek soraiban az öreg Visconti reszkető vonásait ismerte fel.

A levél így szólt :

„Bár inkább kezemet látnám levágva, mint hogy e sorokat írjam le veled! Király, tudd meg, hogy nőd hűtlen hozzád, Rochas (rókás) gróf tölti be helyedet; és ez nem is titok többé; egész Nicosia, egész Ciprus beszéli szerte; te vagy

az utolsó, a ki azt megtudod. Tudom, hogy szívedet tépem ki e szóval, de hallgatásom bűnrészesévé tenne e gyalázatnak. Büntess meg, ha fájdalmat okoztam, s ítélj el, ha nem mondtam igazat.”

Péter sietett Ciprusba vissza. Összehívta az országtanácsot, mielőtt ne-jét látta volna s felolvassa előttük Visconti levelét, szívükre kötötte, hogy ítélenek e tárgyban szigorúan! Semmi kímélet, semmi részrehajlás; a király becsülete kér elégtételt! A kit bűnösnek találják, az lakoljon. Azzal bezárkózott palotájába, s az ítélet hozataláig eltiltotta magától, még testvéreit is, nehogy meglágyítsa valaki kérlelhetetlen haragját.

Két hétig vitatkozott a főtanács, akkor meghozták az ítéletet s leírva a király elé terjesztették. A király, dobogó szívvel fogott az ítélet olvasásához, mert hiszen egy nőnek, a kit szerettünk, a halálítéletét olvasni mégis megrendítő. De mennyire meg volt lepve! A főtanács fölmentette a királynét minden büntetés alól. A főurak, a bölcsek tanácsa elismerte ugyan, hogy mindazon vádak, mikkel Aragóniai Eleonóra terhelve van, igazak és nehezek; hogy bűne köztudomású, az utolsó ciprusi is tudja azt.

Ámde a királynék nem azon törvények alatt állnak, mik mellett a jobbágyok nejei bűnhődnek, s a mi törvényt a király alattvalói számára hozott, az őt sem nem kötelezi, sem neki elégtételt nem ad! Az országlás rendje nem engedi azt a kérdést megvitatni, hogy egy királyné hű volt-e férjéhez, vagy sem? Mert az a trónörököszt fosztaná meg Isteni jogaitól a nép előtt. Azért erről hallgatni kötelesség. Az ország nem vetheti oda a kesztyűt Nápoly és Aragónia királyainak azért, mert Ciprus királyának szíve meg van sértve. Azért az ország legfőbb tanácsa kitörli e vádat és mindazokat, a mik a királyné ellen bármikor emeltetnének. Ellenben halálra ítéli Visconti Jánost, e botrány indítóját, mint a ki beszélt akkor, midőn hallgatni volt kötelesség. A királyt nem a düh, hanem a mély fájdalom lepte el az ítélet elolvasása után.

Önmaga volt elítélve abban. Elítélve egy hitszegett nő gyalázatát hordozni lelkében mind halálig. Nem tépte szét az ítéletet. Meghagyta azt tanúságul az utódok számára, aláírta nevét, rányomta pecsétjét. Csupán azt módosítva benne, hogy hívét, Visconti Jánost, ne érje büntetés. Ezt nem szabad kivégeztetni a tanácsnak. Nem is végezték ki tehát, hanem egy hétig még börtönében tartották, az alatt nem adtak neki enni, s a gyöngge, öregember egy hét alatt éhen halt. A mely nap halála hírül jött, a királyné nyílt orgiát rendezett palotájában, s kimondta, hogy most már nem Rochas (rókás) gróf, hanem akárki! És mondhatta azt, mert férje Ciprus uralkodója volt.

Péter király egyszerre hallotta meg az orgia zenéjét és Visconti halálának hírért. *Ez az óra kicserélte a lelkét: Legyen hát ti nektek a ti törvényetek*

szerint! Vége a szaracén hadjáratnak, idebenn kezdődik a harc! És bosszúállása rettenetes volt. Ugyanazon fegyvert fordította főnemesei ellen, a mivel azok döftek a szívébe. Az ország főparancsnoka volt, aki az ítéletet indítványozta. Péter egy nap egyszerre elrabolta a parancsnok nejét és fiatal leányát, palotájába hurcoltatta, másnap pedig kitaláltatta őket. És aztán így tovább. Nem volt nemes család, melyből egy fiatal nőt, leányt, csábítás, vesztegetés, vagy erőszak a palotájába ne hurcolt volna, a honnan azután csak a kész gyalázat tért a családokba vissza.

Mindenki vérig volt már sértve azok közül, a kik a felmentő ítéletet hozták. A ciprusi nemesség homlokáról le volt törülve a lovagi büszkeség. Futott mindenki az udvar közeléből, akit még nem ért a szerencsétlenség utol. Sietett hajadon leányát elrejteni a klastromokba, s a ki szép fiatal nőt vett feleségül, titokban tartotta a nászát. A nőrokonok létét is eltagadta, aki tagadhatta. *Péter egészen ellentéte lett hajdani önmagának.* Kegyetlen zsarnokká vált.

Azt is eltanulta pedig az önkényuralkodók iskolájából, hogy a megygalázott nő férje, apja, testvére rossz alattvaló. Azokat gondja volt elfogatni, tömlöcbe vettetni. S hogy e sok fogolynép ne heverjen ott hiába, az az ötlete támadt, hogy egy várat építtessen velük, amelyből, ha alattvalói fellázadnának ellene, őket leverhesse. Maguk az elégtelenek kényszerültek e kényvár alapjait megásni, nehéz köveket hordani hozzá.

Csak egy férfi volt még a bírák közül bosszulatlan, Carion de Giblet, nikóziai gróf, kinek egyetlen leánya, Mária, híres szépség volt Ciprus szigetén. Nemcsak szépségéről, de erényéről is híres. Péter király sokáig járt utána, hogy hova tűnt, él e hölgy? Hollétét kémjei sem bírták fölfedezni. Végül megtudta, hogy a Santa Clara zárdában van elrejtve. Hangjáról ismertek rá, amikor énekelte. Kár volt olyan szép hangjának lenni! Éjjel a király testőrei rajta rontottak a zárdán, s Máriát az oltár lépcsőjéről ragadták el, onnan vitték a palotába. A király, hízelt szavakkal fogadta áldozatát. A felindult hölgynek – aki szemére vetette a szentségrablást –, mentségül ezt hozta fel:

- Az én házamnak is van szüksége oltárképre.
- De a te házad nem templom, hanem bűnbarlang.
- Nem én adom-e az égnek a vértanúkat? – szólt gúnyosan mosolyogva a király.
- Miért hozattál ide?
- Gyönyörködni akarok benned.
- Könnyeimet akarod látni?
- Vagy a könnyeidet, vagy a szerelmedet.
- Egyiket sem fogod bírni.

- Oh, szolt nevetve a király, sokan mondták már ezt nekem! – s azzal negédesen átölelte a hölgy derekát, s meg akarta csókolni. Hanem ekkor Giblet Mária úgy ütötte őt ököllel arcul, hogy visszatántorodott. Péter szívében minden csepp vér, mely eddig gyönyörre vágyott, a vakmerő kéz ütésére a düh lángjától forrott fel.
- Láncot kezére, lábára! – ordított az őreinek. – El vele a sáncások közé!

És Máriát azonnal bilincsbe verték s elvitték foglyul a sáncások közé. Ott kellett neki testvére és apja oldalán, mezítláb, fedetlen fővel az égető nap alatt a sáros földet hordani a sánchoz, mely a zsarnoka védelmére emelkedett. Péter naponkint kilovagolt „munkásait” nézni. Gyönyörűségét lelte bennük. Íme, a büszkék, a hatalmasok, akik királyuk homlokára nyomták a gyalázat bélyegét, most meg vannak alázva és járnak előtte mezítláb és átkozzák azt az országot, a hol a törvény a királyt nem védi, – de nem is kötelezi.

Naponta ellovagolt a király a szép Giblet Mária grófnő előtt is. Nézte, hogy ártott-e már az égető nap a hölgy szépségének? Mária minden nap olyan szép volt, mint azelőtt. A kíséretének, feltűnt, hogy a fogoly, midőn a király feléje közelít, feltűzött ruháját lebontja, hogy szép fehér meztelen lábszárait eltakarja. Ha a király elfordult s odább ment, ismét övébe tűzte ruháját s láthatta márványszép lábszárait, aki csak akarta.

Egyszer de Cive lovag, ki szerelmes volt Máriába, a király eltávozta után hátramaradt s megszólította a hölgyet, aki nehéz kapával, csörgő láncsal a kezén vágta a földet:

- Szép úrnő, miért takarod el lábadat, mikor a király közelít? – kérdezte.
- Azért, mert nem illő, hogy azokat meglássa egy férfi.
- S miért hagyod fedetlen, ha a király eltávozott?
- Azért, mert egyedül a király férfi Ciprus szigetén, ti többiek csak asszonyok vagytok mind, miként magam, s asszonyok előtt nincs mit szégyenlenem.
- Nincs férfi több Ciprus szigetén, csak a király?
- Ha volna férfi, nem viselném én e láncokat itt!

E szó talált. Másnap Péter király három tördőféstől átszúrva feküdt a várában, vérbe-fagyva.

A GÁTÁSTALAN TEKINTET**

I. Fürdött a Hispánok folyójában Julián leánya, Almeriza; egyedül, szomorú füzek árnyékában. Kék hab takarja el szűz termetét, szomorúfüz ezüst lombja elfogja róla a nap sugarát, csak fehér vállai látszanak ki a reszkető vízből, melyekre fekete hajfürtjei omlanak. Óh, fehér vállak, fekete fürtök ...

II. Julián vezér távol Afrika sárga homokján táborozott. Ott vezette túl a tengeren a király seregeit, hitetlen mórok ellen. Julián vezér azt ígérte a királynak: győzni fogok, diadalt hozok számodra. Íme, itt hagyom egyetlen leányomat kezességben, hogy el nem áruljak a harcban. Egyetlen egy leányomat, kinél szebb hajadon nincs e Hispán vidéken sehol.

Óh, fehér vállak, fekete fürtök

III. Roderik király palotája erkélyén sétál, ahonnan ellátni messzire. A nap most áldozik le a tenger fölött. Az Atlasz orma kéklik távol, boldog Ibéria rónáin virágzanak a mandula - erdők. De a király nem nézi a lemenő napot, mely új országokra kél, sem az Atlasz ormát, mely alatt harcosségség tanyáz, sem a rónát, mely a paradicsomnál szebb. Néz a király csupán egy fürdő leánykát, ki a kék folyamban mosdik, fehér vállát szemérmesen takar-gatja sötét hajával.

Óh, fehér vállak , fekete fürtök

IV. Király kérdi udvarlótól: ki ott az a leány a ki fürdik szomorú fűzek árnyában? Arca, mint a tündéréké, kik a habokból támadnak. Én e leányt szeretem hévvel. Mondának neki az udvarlók: Óh király, ez Julián vezéred lánya! Vezéredé, a ki harcol érted, tengeren túl, mórok ellen; Nem jó neked e leányra nézned! A király mégis egyre nézte; „Megöl engem e tekintet!” Óh, fehér vállak, fekete fürtök

V. Győzött a vezér ott a tengeren túl. Megverte a király ellenségeit szerte; Jön vissza zsákmánnyal és diadallal. Útjában megállítja a rossz hír: Ne siess oly örömmel hazádba, vezér! A király elragadta leányodat, egyetlen egy szép leányodat, nincsen, akit szeress többé ... Emberek láttára elragadta őt és palotájába vitte erővel, midőn fürdött a folyóban egyedül.

Óh jaj, fehér vállak , fekete fürtök

VI. És a vezér letépte koszorút fejeéről és vetette a tengerbe. Átkozott legyen a kard, mely érted harcol és áldott legyen az, mely téged megöl, leány-rabló! Égesse el ellenség tüze országodat egyik szélitől a másikig. Vér folyjon minden vizedben, patakodban, folyamodban, améért meggyaláztál engem, kit semmi víz meg nem tisztíthat többé!

Óh jaj, fehér vállak, fekete fürtök

VII. Julián visszafordult Afrikába, fölkereste a sárga pusztát, hol Tarrak, a hatalmas, úrkodik a szabad törzsökök fölött. Ott megállt bátran a szaracén vezér előtt, ki előtt a leghatalmasabbak is leborulva szoktak megjelenni. Én vagyok Julián, spanyol király vezére, tegnap erős ellenséged, ma foglyod, holnap vezéred, ha úgy kívánod. Átkozott legyen az, akiért ellened harcoltam eddig, mert meggyalázta leányomat, kihez nem volt fogható ama földön!

Óh, fehér vállak, fekete fürtök

VIII. Íme, a hova kardom hegyével mutatok, az a föld szebb a paradicsomnál; tele édes gyümölcssel, áldással. Vizeiben gyöngy és arany, mezőin szél-nemzette mének, városaiban napsütötte szüzek. Gyöngyét, aranyját foglald el magadnak, paripáit add vitézeid alá, leányait rabszolgákká, nekem csak a férfiak véréát add! Az mossa csak le, hogy meggyaláztak engem.

Óh, fehér vállak, fekete fürtök

IX. Tarik vezér fölkelte párducsözönnyegéről, megölelé, megcsókolá régi ellenségét s megesküvék kihúzott kardjára, hogy bosszút fog állni érte. Lerántja trónjáról a hitszegőt, háladatlant, hogy legyen földönfutóvá, s a milyen messze elment a hír, hogy a szép leányt, Almerizát, meggyalázta Roderik király, olyan messze fog elmenni az irtó fegyver Hispánia földjén. Hogy a ki megtudta, miként gyalázták Juliánt, tudja meg azt is, miként állt ő bosszút!

Óh, fehér vállak, fekete fürtök ...

X. Tizenkétezer szaracén lovag szállt ki az Atlással szemben boldog Ibéria partján; vezetőik voltak Tarik és Julián. A csatakürt rivallása felkölté Roderik királyt mómora ágyából: Fel, fel gót vitézek; hol a kard, hol a bárd, hol a vért? Eljött Julián fizetni;

– „Száz kardcsapás minden csókért, tenger vér minden könnycseppért; egy holt vitéz minden szál hajáért; két ország a két fehér válláért.”

Óh, fehér vállak, fekete fürtök

XI. Szembe ment a pogány mór hadakkal Roderik király bajnok népe. Derék páncélos lovagok; színe, virága a király hadának. Ghibel al Tariknak hívják azt a hegyet, mely alatt meg- harcoltak egymással, mert ott letörte a szaracén vezér Tarik, a király legszebb seregét, a legjobb vitézlő gótok ott hulltak el dísztelenül. Ghibel al Tariknak nevezték el azt a hegyormot. Óh jaj, fehér vállak, fekete fürtök

XII. Jaj te néked Roderik király, itt vannak a mórok; s még ha csak azok volnának, de jön Julián, saját jobb kezéd lett ellenséged. Gyűjtsd össze minden seregéd; minden férfi, a kinek keze meg tudja emelni a fegyvert, siessen a csatamezőre, mert ez utolsó csatája lesz vagy a mórnak, vagy a gótnak. Ne maradjon otthon senki! Az utolsó csata után nincs Ibériában élet kardforgató vitéz számára. Nem alszik csendesen senki kőfalas városban belül, nem látja mosolyogni senki szép asszony szelíd szeméit. Tűz és könny lesz mindenfelé. Óh, fehér vállak, fekete fürtök ...

XIII. Xeres de la Fronteránál csapott össze Roderik király a hitetlen mórokkal, két nap harcoltak folyvást; elhullott sok vitéz innen és onnan.

Második nap a két fejedelem maga fölkereste egymást a csata hevében. Véres bárdal tört magának utat ellenéig Roderik király: „Vagy te halsz meg e napon, vagy én”. „Hitszegő vagy Roderik király, leghűbb szolgálódnak elraboltad legjobb kincsét. Meglásd, hogy te fogsz meghalni itten”.

Óh, fehér vállak, fekete fürtök ...

XIV. És a két fejedelem összecsapott villogó fegyverekkel. Csengett a vért a súlyos csapásoktól egyre. Nem volt egyik sem adósa a másiknak. Megpihentek, újra összecaptak, bíborpalást, fehér köpeny foszlányokban repkedett szét. Véres rongyok királyok köntöséből. Harmadszor is összecaptak. S Roderik király holtan fordult le ott gyöngyházaz nyergéből.

Óh, fehér vállak, fekete fürtök

XV. Kilenc napig harcolt még a szétzilált gót sereg a győzelmes szaracénnal, vérrel festett minden vidéket, melyet átengedett neki. Harcoltak minden folyónál, harcoltak minden városnál, folyó piros lett a vértől, az ég városok tüzeitől. Ország hangzott az asszonyosírástól.

Óh, fehér vállak, fekete fürtök

XVI. Kilencnapig ádáz harc után elveszték a szép Hispániát a gótok. Elfoglalta a szaracén és úr lett egyik tengertől a másikig. És hétszáz esztendő lefolytáig választott királyokat Spanyolország városaiban szerte. És mindez egy gátlástalan tekintet miatt történt.

Óh jaj, fehér vállak, fekete fürtök!

S hogy mind ezek után ne essünk teljesen kétségbe, az emberi Maga-tartásról is essen példa:

D.) Hogyan menti át az ősei igazságát, életbölcességét, méltóságát a „hétköznapi” ember?

A SZÉKELY ADOTT SZAVA**

Híres pap volt a maga idejében tiszteletes Gödöri uram, ki ha esztren-gába foghatta a híveket vasárnaponként, úgy megmosdatá őket az igék mosdótálából, hogy győztek törülközni utána. Egy alkalommal épen a káromkodók és esküdözők ellen beszélt, mely alkalommal egyik hatalmas birtokos úr, Mar-kos Mózes uram azt vevé észre, hogy ez az egész prédikáció mintha csak ő rá volna szabva. Ezért azután nagyon megneheztelt, s amint kimentek a templomból, felfogadá székely nemesi szavára, hogy ha ő még egyszer Gödöri uram szónoklatát meghallgatja, rögtön huszonötöt fog magára csapatni. Ezt sok embernek és sok ízben elmondta s nem is ment többet feléje a templomnak.

Egyszer valami kedves ismerőse halt meg a szomszéd faluban, ő is elment a temetésére, mely igaz kálvinista szokás szerint templom béli igehirdetéssel méne végbe. Markos Mózes uram is bevette magát egy padba a közepe táján, s hallgatá nagy ájtatosan, hogy prédikálja el a halottat a helybeli öreg tiszteletes. Bezzeg, nem olyan goromba ez, mint Gödöri uram, a ki még a halottra is elmondja az igazat!

Hát amint az öreg tiszteletes elvégezte szavait s lement a szószékről, kit lát utána kiemelkedni Markos Mózes uram? Senki mást, mint tiszteletes Gödöri uramat, a ki ezúttal búcsúztatót tartani hivatott meg a szomszéd faluban a nagyobb ünnepélyesség kedvéért. Nosza rajta! Markos Mózes uram szökött volna, ha lehetett volna merre! De el volt ülve minden hely; nem ereszték, nem mászhatott a sokaságon keresztül; ott volt kénytelen végig hallgatni tiszteletes Gödöri uram szónoklatát, a mi elég szép volt ugyan, de a mit neki még sem kellett volna meghallani. Be sem várta aztán a tort, hanem hajtatott egyenesen haza.

– Ábris te! – monda otthon a kocsisnak. – Lódulj, mess nekem a kertben egy jó ujnyi vastag mogyorófa - suhogót!

A kocsis előjött a pálcával.

– Aztán már most ide láss! – szólt Mózes uram a legényhez. – Én lefekszem ide erre a lócára, te rám versz huszonöt botot! Tudod - e?

– Tudom há!

A kocsis gondolta, hogy ha az ura bahó, hát neki legyen esze; azért hát szép csendesen kezdte azt simogatni, csupán a formalitás végett.

Markos uram felugrott a padról:

– Nem jól van így Ábris! Gyere csak, majd én megmutatom, hogy kell!
– Azzal lefektette a kocsist, s ő húzott rá egyet, irgalmatlant. Nem kellett annak több; megtanulta az első leckéből, a mit kellett, s vert aztán olyan huszonötöt a gazdájára, hogy sohasem osztogattak különbet a vármegye házában.

A mely nép így urát állja szavának, azzal nem jó ám tréfálni!

Néhány bölcs mondás a Rábaközéből: ***

„A régiek hallották az ÉG szavát. Hallották, mert ügyeltek rá. Ezér' vótak erősek, hatalmasok, nem ilyen beszari nyomorultak, mint a mostaniak.”

„Az, hogy Isten a férfi oldalbordájából teremtette volna az asszonyt, irtóztató baromság. Az Istenség: kettős a', mint minden, ami kettésével egy, mint a szem, fül, kéz, láb.

Két félből van az ember, tehát anyja vót, apja vót. Az első emberek a Kettős Istenség gyerekei.”

„M... a legokosabb, legtisztességesebb falu, amiből csak száz közül egy, de innen is ki lehetne egy ganajzó talicskán tolni az összeset, akinek esze van. Két fordulóval, akiben méltóság, böcsület van. Mert az még mindig több van, mint kiben értelem.”

Az Őrségből:****

„Amikó’ még így beszitek: „kűjecs”, nem vót semmi baj a világgaa. ’Sztán szótak: Ukkó mondani, ho’ „kövecs”. Na, akkó’ kesz’tek eeromlani a dó-gok. De miuta aszt mongyák „kavics”, megette a rosseb az egeiszet!” /Ilonka néni/ (Íme: Társadalomtörténetünk egyetlen kavicsban.)

(Időjárásjelentés)

- „Jó reggelt Margit néni! Hova indul ilyen korán?
- Gombára az erdőbe. Adjon az Isten!
- De hiszen eleredt az eső!
- Aaa tanító úr, a hajnali eső csak olyan, mint a vénasszonyok tánca a bálban.
- ???
- Hirtelen föláll, totyorog kicsit jobbra - balra, az’tán hamaa’ abbahaggya!”
(...és igaza lett, ... mint mindig.)

(Pontos útbaigazítás)

- „Bácsi kérem! – szólították meg a turisták a kaszáló öreget – Merre van a következő falu, és milyen messze?
- Hát az pontosan arra van – mutatta az irányt a bácsi –, torony iránt öt kilométer, de tudok egy rövidebb utat az erdőn keresztül.”

A fiatalok nevetgélve indultak a mutatott irányba, s hamarosan meg is pillantották a szomszéd falu templomtornyát a dombok mögött. „Tréfás kedvében volt az öreg” gondolták.

(Pedig a bácsi csak igazat mondott... A megoldást önökre bízom.)

E.) Szétválasztható-e az egyén és a közösség útja; igazság, tisztesség, méltanyosság szerint?

A rövid válasz erre egyértelmű NEM, ha a társadalmi átlagot vesszük górcső alá. Ám ahogy a mikroszkóp is egyre kisebb részleteket tud feltárni megfelelő nagyítás alatt, úgy e vizsgálatunk is eljuthat oda, hogy talál még a leg-elfajultabb nemzetben is apró sejteket, (csoportok, családok, egyének) akik lelkük mélyén rejtik az örök, tengernyi jót.

Igaz, tisztességes úton járnak – („*Én vagyok az út, az igazság és az élet*” Ján. 14,6.) –, s ezen az úton küszködve bár, de bármi áron, méltósággal őrzik magukban Isten képmását, amire teremtettek. Mutatják is azt tetteik, szavuk, magatartásuk, azok számára, akik – nyitott szemmel járva a világot – másokban is keresik ezt az Isteni képmást.

„Ha kiváló embert (hien) láatsz, arra gondoldj, hogy egyenlő légy vele. Ha pedig nem kiválót (pu-hien) láatsz, fordulj bensődbe és vizsgáld meg magadat.” → IV.17.

Az igazság, tisztesség, méltányosság az emberi élet méltóságára utaló, a Teremtőnk által belénk táplált örök értékek. Ha egy nemzetet ezek szerint vezetik, az egész nemzet előbb-utóbb úgy fog élni. Ha nem, az csak egyénekben, rejtve élhet tovább.

Csupán azzal, hogy valaki egy nemzet tagjaként él, nem lehet üdvösségre jutni. Ez egy hamis nemzettudatot eredményez. Ilyen volt Jézus korában a zsidó népe s tán ilyen ma is. „*Ne gondoljátok, hogy így szólhattok magatokban: Ábrahám a mi atyánk! Mert mondom néktek, hogy Isten eme kövekből is támaszthat fiaikat Ábrahámnak.*” (Máté. 3,9) – figyelmeztette őket már János is (a Beméritő) a maga idején. Az Úr pedig így szólt hozzájuk: „*Ha Ábrahám gyermekei volnátok, az Ábrahám dolgait cselekednétek.*” (Ján. 8,39b.) S tovább: „*A ki az Istentől van, hallgatja az Isten beszédeit; azért nem hallgatjátok ti, mert nem vagytok az Istentől valók.*” (Ján. 8,47.)

Szó se róla, a hamis nemzettudatuk jól működött a saját kis belső világukban. Nagy önbizalmat, beképzeltséget kölcsönözött népüknek. Mint látjuk, jól kalmárkodtak, üzletelnek vele ma is az egész világon. Kárára a többi nemzetnek, s végső soron majd saját maguknak is. Mert ez egyszer már nagyon ellenük fordult.

Mire vezethető vissza mindez? Egy téves értelmezésre. Ugyanis nem csupán áldást vettek magukra, hanem átkot is, amikor az „ígéret földjére” bevonulhattak. E kettőre vannak „kiválasztva”, csak hogy a másodikat hajlamosak elfelejteni. Bajaik ebből erednek. ♣

Tisztelettel kérem a tanácskozás résztvevőit, döntéshozóit, a majdani összegzések megalkotóit, hogy óvakodjunk bármely ősi nép, nemzet egyoldalú felmagasztalásával hamis illúziókat kelteni bárkiben. Még akkor is, ha kétségtelenül voltak, vannak kimagasló erények népeink (a többes szám nem véletlen) hagyatékában, mai nemzet-testünkben, hozzánk hasonló – ragozó, toldalékoló, ezáltal összerendező és békeképes – nyelvet beszélő rokonaink körében. Az, hogy könnyebben járjuk és értjük a Teremtőnk útjait a tőle kapott isteni nyelv által, rendkívüli kegyelem számunkra. Élünk hát – de ne él-

jünk vissza – vele.

Ki a mi felebarátunk? – kérdezték Jézust. A Szabadító Urunk az irgalmas szamaritánus jelképes történetével világossá tette, hogy felebarát az, aki segít a rászorulókon. (...)

// A szkíták közül is – valljuk be – utolért néhányat, a világ romlása: Hérodotosz sem csupa jót ír róluk:

„...a scythák többsége kártétel nélkül elvonula, de kevesen közülök hátrahagyatva, kirabolták az uránai Aphrodite templomát. Ezen templom pedig, a mint tudakozva találok, legrégebb mind azon templomok közül, melyek ezé az istennőé. ... A scythákra pedig, kik Ascalonban kirabolták a templomot és ezeknek mindenkori utódaikra asszonyi betegséget bocsájtott az istennő. ...” ® (I. könyv, 105. szakasz)

Még durvább történet az, amikor az egyik rájuk bízott tanítványt sütötték meg - egy sikertelen vadászat és az azt követő szidalom után - és tették a gyalázkodó uralkodó asztalára. ® (I. könyv 73. szakasz) //

F.) A hatékony ismeretátadás néhány alapja a Semmirevalóság világában.

Először: Óvatosan, bölcsen bánjunk a szavakkal. A kevés gyakran többet ér a soknál.

Másodszor: Keressük a dolgok végső okát, mielőtt fellépünk valami ellen. A világban a sötétséget Isten „ellensége” – jelentés szerint a sátán – okozza, **az ármány**, ahogy a régiek nevezték, kiről azt tartották, hogy nemtelen, ő maga a **semmirevalóság**, a szemétdomb ura.

Ugyanakkor a világosság angyalának szereti álcázni magát, így a csupán tapasztalaton alapuló emberi szemlélet Isteni lénynek (szent embernek) tekintheti. Emberi gyengeségeinkbe kapaszkodva betegségek okozója. /Ezeket manapság már teljes nyíltsággal meri megtenni./

Harmadszor: A lehető legkevesebbet használjuk a mindenki számára nyitott hálózatot.

Negyedszer: Rövid, találó üzenetek, jelképes történetek a „nagyközönység” szintjén.

S nem utolsó sorban: A Teremtő Ige, melyből egyetlen pontocska sem veszhet el e világ végéig.

Tehát: „**Emberi méltósággal**: - Igazsággal, tisztességgel, méltányossággal - a **Semmirevalóság ellen.**”

Az Öregisten, Teremtő Atyánk, Szabadító Jézus Urunk, Boldogasszonyunk áldása legyen Kárpát-hazánkon és benne minden jóakarató emberen!

Végjegyzék

Irodalom:

* Andreas Helwig: Antichristus Romanus 1612. Magyarul: Andreas Helwig A római Antikrisztusról: Aeternitas Kiadó, 2005.

** Jókai Mór elbeszélései nyomán

*** Máté Imre: Yotengrit I. kötet Püski kiadó, Budapest 2016.

**** Saját gyűjtéseimből

→ Konfucius: Beszélgetések és mondások. Fordította, bevezette és jegyzetekkel ellátta: Tókei Ferenc / Terebess Ázsia E-Tár /

Ψ Lásd az Ebál hegyi átokról: 5Móz 27,12-26 A zsidók két lehetséges útjáról részletesen: 2Móz 30,1-20.

® Idézet és példa Hérodotosztól Télfy János: Görög források a Scythák történetéhez Kiadta: Lauffer Vilmos Pest, 1863.